

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Piotr Moskwa
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu sprawy **R. P.**

z powodu zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. akt III Kow 1490/12

o nie uwzględnienie wniosku o zniesienie terapii odwykowej

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 15 § 1 k.k.w.

postanawia:

I. ***uchylić*** zaskarżone postanowienie i postępowanie ***umorzyć***,

II. wydatkami związanymi z postępowaniem odwoławczym obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2012 r., Sąd Okręgowy w Rzeszowie nie uwzględnił wniosku skazanego R. P. o zniesienie terapii odwykowej uznając, że pomimo cofnięcia przez skazanego zgody na leczenie odwykowe to leczenie jest konieczne ze względu na stwierdzone u niego uzależnienie od alkoholu.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany wywodząc, iż nie zachodzi potrzeba leczenia odwykowego i w związku z tym rezygnuje z dobrowolnej terapii. Ponadto skazany podał, iż odbycie terapii wiąże się z przetransportowaniem do innego, odległego zakładu karnego, co utrudni mu kontakt z rodziną.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, co następuje:

Niezależnie o zakresu zaskarżenia i podnoszonych zarzutów Sąd odwoławczy zmuszony był wydać orzeczenie o charakterze kasatoryjnym, zaś postępowanie w przedmiocie zniesienia terapii odwykowej umorzyć.

Przedmiotowe postępowanie toczyło się bowiem na skutek wniosku skazanego R. P., w którym domagał się on zniesienia terapii odwykowej, który początkowo wyraził zgodę na objęcie go dobrowolnym leczeniem odwykowym, ale następnie zgodę tę cofnął wywodząc, że wprowadzenie terapii spowoduje nałożenie na niego szeregu ograniczeń, o których nie wiedział.

Zgodnie zaś z treścią art. 117 k.k.w., między innymi skazanego, u którego stwierdzono uzależnienie od alkoholu obejmuje się, za jego zgodą, odpowiednim leczeniem i rehabilitacją; w razie braku zgody o stosowaniu leczenia lub rehabilitacji orzeka sąd penitencjarny.

W realiach niniejszej sprawy koniecznym jest więc rozważenia, jaki skutek wywołuje oświadczenie woli złożone przez skazanego w przedmiocie zgody na dobrowolne leczenie i w następstwie tego oświadczenie o cofnięciu tej zgody. W ocenie Sądu odwoławczego żaden przepis Kodeksu karnego wykonawczego nie stanowi by złożone oświadczenie woli w przedmiocie zgody na dobrowolne leczenie nie mogło być w sposób skuteczny odwołane. Złożenie więc oświadczenia woli, w którym odwołano poprzednią zgodę na leczenie, stwarza stan prawny taki, jak przed złożeniem pierwotnego oświadczenia (wyrażającego zgodę na leczenie).

Skoro bowiem skazany jest podmiotem uprawnionym do składania określonych oświadczeń, to niewątpliwie nie ma podstaw do twierdzenia,

że nie może on zmienić swojego stanowiska i wyrazić wolę cofnięcia oświadczenia, które stanowiło podstawę wszczęcia określonego postępowania.

Cofnięcie więc przez skazanego zgody na dobrowolne leczenie obligowało Sąd Penitencjarny, w razie stwierdzenia potrzeby takiego leczenia, do podjęcia z urzędu czynności w trybie art. 117 k.k.w.

Reasumując powyższe rozważania wyrazić należy zapatrywanie, iż Sąd Penitencjarny nie był zobligowany do wydania orzeczenia w przedmiocie wniosku skazanego o zwolnienie go z obowiązku leczenia i co więcej orzeczenia takiego nie mógł wydać, gdyż przepisy procedury karnej wykonawczej nie przewidują możliwości złożenia takiego wniosku w przypadku cofnięcia uprzedniej zgody na leczenie, gdyż jak wyżej wykazano samo cofnięcie wywołuje określone skutki prawne.

W tym miejscu zasygnalizować jeszcze należy, że z ustaleń Sądu odwoławczego wynika, iż Sąd Okręgowy w Rzeszowie w dniu 6 grudnia 2012 r. orzekł o stosowaniu leczenia odwykowego wobec skazanego (sygn. akt III Kow 1883/12), a tym samym kwestia przymusowego leczenia skazanego została już przesądzona.

W zaistniałej sytuacji procesowej Sąd odwoławczy zobligowany był zatem do uchylenia zaskarżonego postanowienia i umorzenia postępowania. Stosownie bowiem do treści art. 15 § 1 k.k.w. sąd umarza postępowanie wykonawcze w przypadku zaistnienia okoliczności wyłączającej to postępowanie, tj. m in. gdy postępowanie stało się bezprzedmiotowe lub jest niedopuszczalne w oparciu o obowiązujące przepisy prawa.

Mając na względzie naprowadzone wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.